

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τί θραύσις πρόκειται νά γίνη μὲ τὸ νέον Μέγα δάνειον, ἀπὸ τοῦδε προμηνύεται ὁ κ. Σκουλούδης περισσότερον καταγίνεται ἐν Παρισίοις πρὸς ἐξαγοράν τοῦ τύπου παρὰ πρὸς συνολόγησιν τοῦ δανείου. Ἀρθρα ἐπὶ ἄρθρων φιλελληνικώτατα—περὶ τῶν προσόδων τῆς Ἑλλάδος—ξεφυτρύνουν ὡς ἀμάννται ἐν ταῖς στήλαις τῶν παρισινῶν φύλλων. Δόλωμα ἔς τὰ παραγάδια νά πιασθῶν συναγρίδες! Μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ *Petit Journal*, *Μικρὰς Ἐφημερίδος*, ἐχούσης τὴν μεγίστην τῶν κυκλοφοριῶν ἐν Παρισίοις, 200,000 φύλλων, διαδιδόμενης ἰδίως μετὰ τοῦ μικροῦ κόσμου, τοῦ ἔχοντος τὰς μικρὰς οἰκονομίας ἐφ' ὧν κυρίως ἀποβλέπουσιν οἱ μεγάλοι λησταί, καὶ αὐτὸς φαίνεται, ἡγοράσθη. Φίλοι μας ἐκ Παρισίων μᾶς τὰ στέλλουν αὐτὰ τὰ φύλλα καὶ τί τρέχει καὶ τὸ τί κάμνουν οἱ χρυσοκάνθαροί μας ἐκεῖ, διὰ νά συνομολογηθῇ τὸ δάνειον καὶ ὑποστηριχθῇ ἡ κυβέρνησις Τρικούπη. Τέρατα καὶ σημεῖα διὰ ν' ἀπατηθῇ ὁ κόσμος. Ὁ *Φιναντσιέρης* πρέσβυς μας ἐν Μαδρίτῃ εἶνε ἐπὶ κεφαλῇς τῶν πάντων. Ἄλλο τίποτε δὲν βλέπεις εἰς τὰς ἐφημερίδας παρὰ στυλινούς στυλινούς τίτλους: *Τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἑλλάδος!—Οἱ πόροι τῆς Ἑλλάδος!—Τὰ πλούτη τῆς Ἑλλάδος!—Τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος!* Νομίζει κανεὶς ὅτι πρόκειται περὶ νέας τινος ἀμερικανικῆς γῆς, τώρα ἀνακαλυφθείσης. Ἄκων τις ἀναπολεῖ τὴν *Δινώραν* τοῦ Κλαρετὴ μὲ τὰ μεταλλεῖα τῆς *Σιέρρα Φουέντας*, δηλαδὴ παραδείσου μὲ χλοαζούσας νήσους, μῆλα εἰς μέγεθος ἀνθρωπίνης κεφαλῆς, ροδάκινα ζυγίζοντα μίαν λίβραν! Χρυσοῦχα χρώματα λάμποντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὡς αἱ πηγολαμπίδες ὑπὸ τὸ φέγγος τῶν ἀστρῶν! Ὁ ἄργυρος τῶν ἐπαρχιῶν Κοκκιμπό καὶ Κοπιεχό, ἐξερχόμενος κατὰ τόνους ἐκ λιμένος τοῦ Καλδερά! χρυσοχοεῖα εἰς τὴν Πετόρκαν, εἰς τὰς γαίαις τοῦ Χιλάν! Σιδηρῆται λίθοι ἐξερχόμενοι ἀνὰ

ἐκατοντάλιτρα! Τὰ χιλιάνα πλούτη ἐξερχόμενα ἐκ τῆς γῆς ὡς ἄνθη θεοῦ!

Τοιαύτην Σιέρραν-Φουέντα παριστώσι τώρα εἰς τὰ γαλλικά βαλάντια οἱ Σκουλουδισταί, ἕως ὅτου βάλουν ἔς τὸ χέρι τὰ δάνεια! Ὅσον ἀφορᾷ τὰ Ἑλληνικά βαλάντια, ἀπὸ μᾶς θὰ πάρουν τοὺς τόκους τῶν τόκων καὶ τὴν προμήθειαν τῶν προμηθειῶν.

Καὶ τί δὲν ἀναγγέλλουν διὰ τοῦ *Petit Journal*: Ὅχι μόνον ὅτι οἱ φόροι εἰσπράττονται τακτικώτατα, ἀλλ' ὅτι καὶ πρᾶγμα ἔκτακτον! Ἐπιφανεῖ ὁ Σκουλουδοαγορασμένος δημοσιογράφος, μένον ἀποθεματικά ἐκτομύρια φράγκα!! Τί εἶν' αὐτά;

Καὶ τὸ ληστρικώτερον:

«Διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν, ἐπιλέγει ἡ *Μικρὰ Ἐφημερίς*, ἐκραισώθη ἡ κυβέρνησις ἐν τῇ γραμσῇ τῆς πολιτικῆς τῆς συνισταμένης εἰς τὸ ὅτι μόνον διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ δεφείλει νά ἐπαρκῇ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ κράτους καὶ ὅχι διὰ νέων δανείων!»

Ἀκριβῶς δηλαδὴ τὴν πάραμονὴν νέου δανείου!!

Θὰ παρακολουθήσωμεν ὅλους τοὺς ἐλιγμούς τοῦ νέου μεγάλου δανείου, τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ καρχαρίου, ὅστις ἔχει νά φάγῃ κάμποση πάλιν Ἑλλάδα καὶ εὐτυχῶς καὶ Γαλλίαν, διὰ νά μὴν πέσουν ὅλα τὰ βάρη ἐπάνω μας.

Σήμερον τὴν πρωτὴν περὶ ὥραν θὴν ἀφίκετο εἰς Πειραιᾶ τὸ αὐστριακὸν ἀτμόπλοιον κομίσαν ὡς προαναγγείλαμεν τὸν νεκρὸν τοῦ σεβαστοῦ γηραιοῦ καθηγητοῦ καὶ μεγάλου πολιτοῦ Γεωργίου Α. Ῥάλλης τὸν νεκρὸν ἠκολούθουν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Δημ. Γ. Ῥάλλης βουλευτῆς καὶ πρώην ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργός, Χρῆστος Ῥάλλης ἱατρός, αἱ θυγατέρες κ. Ἑλένη Π. Σούτσου μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς δεσποινίδος Ἑλίζας καὶ ἡ κ. Μίνα Ἀριστ. Ῥαζῆ καὶ ὁ κ. Ἀριστ. Ῥα-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 544)

— Τότε, Ἰωάννα, ὁ Λυκογιάννης, ὅστις ἔπληγρύνει τὴν μνηστὴν τοῦ φίλου Ἰακώβου, ὁ καλὸς Λυκογιάννης ἔσπευσε νά σὲ ὑπερασπίσῃ. Δὲν τὸν εἶδες φθάσαντα διότι ἐλειποθήσῃς. Ὁ κακοῦργος ἀμέσως ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ ὁ Λυκογιάννης ἔμεινε πλησίον σου, ὅπως σὲ προστατεύσῃ.

— Καί. . . τοῦτο. . . τοῦτο μόνον συνέβη; ἠρώτησε διὰ φωνῆς δισταζούσης.

Ὁ γέρον ἐμάντευσε τὴν σκέψιν τῆς.

— Μάλιστα, Ἰωάννα, τοῦτο μόνον, ἀπήντησε ζωηρῶς. Δὲν ἔγινες θῦμα κακοურγήματος, σοὶ τὸ ὀρίζομαι! Ὁ Λυκογιάννης σ' ἔσωσεν ἐν τῷ θαλάμῳ σου, ὡς σ' ἔσωσε βραδύτερον ἐν τῷ ποταμῷ.

Ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς τὸν νεανίαν.

— Ἰακώβε, εἶναι τοῦτο ἀληθές; εἶπεν.

— Ἀγαπητὴ Ἰωάννα, ἀπήντησε θεωρῶν αὐτὴν μετ' ἀρρήτου τρυφερότητος, ὅ,τι ὁ πατήρ σας σᾶς εἶπεν εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Μακρὸν ἐξέβαλεν αὐτὴ ἀναστεναγμὸν καὶ ἀφῆκε νά πέσῃ ἡ κεφαλὴ τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ γέροντος· τὸ στήθος αὐτῆς ἐξογκούμενον ἀνετινάσσετο σπασμωδικῶς, ἔκλαυσε δὲ χύνουςα θερμὰ δάκρυα.

Ὁ Ἰακώβος Βαιγιάν περιεπτύσσετο αὐτὴν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ ἐπέθετε τὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς.

— Λησμονήσωμεν τὰς δόνας τοῦ παρελθόντος, ἀγαπητὴ μου, ἔλεγεν, ἅς μὴ ἀναμνησκώμεθα ὅτι ὑπῆρξες ἀσθενὴς μακρὸν χρόνον, ἐπεὶδὴ τώρα ἐθεραπεύθης· ὦ! μάλιστα, Ἰωάννα μου, ἐθεραπεύθης!

— Ἰωάννα, ἀξιέραστος Ἰωάννα μου, εἶπε καὶ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς, οὐδὲ στιγμὴν ἔπαυσα νά σὲ συλλογίζομαι καὶ ὁ πατήρ σου θὰ σὲ εἶπῃ ὅτι ἀπελπισθεὶς διὰ τὴν ἀπώλειάν σου ἤθελον ν' ἀποθάνω. . . Οὗτος δὲ, ὅστις ἔμεινε μόνος ἐν τῷ κόσμῳ, καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς μεγίστης δόξης, ἔσχεν ἱκανὸν ἔτι θάρρος ἵνα μοῦ συστήσῃ τὴν ἐγκαρτέρησιν. Ἄ! Ἰωάννα, ἀξιολάτρευτος Ἰωάννα μου, θὰ μάθῃτε ἡμέραν τινὰ, πόλους θησαυροῦς τρυφερότητος ἔχω διὰ σᾶς ἐν τῇ καρδίᾳ μου! Δὲν δύναμαι νά σᾶς ἀγαπᾶω πλέον παρ' ὅ,τι σᾶς ἀγαπᾶω ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ.

— Πάτερ μου, Ἰακώβε, εἶπεν ἡ νεᾶνις, θέσασα τὴν χεῖρα ἐντὸς τῆς τοῦ μνηστῆρός τῆς, δὲν ἤξευρᾷ ποῖαν γλυ-

ζης. Οἱ λοιποὶ δὲ συγγενεῖς καὶ πολλοὶ φίλοι τῆς πενθοῦ-
σας πολυτίμου οἰκογενείας ἀπὸ τῆς 5ης πρωϊνῆς ὥρας εἶχον
κατέλθει εἰς Πειραιᾶ καὶ ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας ἀνέμενον ἐν ἀ-
φάτῳ συγκινήσει τὴν ἀπόβασιν τοῦ σοροῦ· ἀκριβῶς
περὶ τὴν 7ην ὥραν ἐβάνη ἀποπλέουσα τοῦ Ἀτμοπλοίου ση-
μαιοφόρος πολεμικῇ λέμβῳ· ἐφ' ἧς εἶχε τεθῆ τὸ φέρετρον
συνοδευόμενον ὑπὸ τῶν κ. κ. Δημ. Ράλλη καὶ Περικλέους
Σούτρου, εἶποντο δὲ τούτοις ἕτεροι λέμβοι πλήρεις φίλων
καὶ οἰκείων, οἱ δὲ λοιποὶ ἀναμένοντες ἐπὶ τῆς προκυμαίας
μεθ' ὅτης ὁδύνης ὑπεδέχοντο τὴν ὅλην συνοδείαν μετ' ἱσῆς
ἀλλ' ἐνδομύχου ὅλως χαρᾶς ὑπεδέχθησαν τὸν ἐπίσης βα-
ρέως παθόντα ἀλλὰ θαρραλέως διαφυγόντα τὸν κίνδυνον
ἐν Βιέννῃ γλυκύτατον καὶ φίλτατον ἱατρὸν Χρῆστον Ράλ-
λην. Μόλις δὲ τὴν 8ην ὥραν ἀνοιγόντος τοῦ κιβωτίου ἐν ᾧ
ὑπῆρχε τὸ φέρετρον ἐτέθη τοῦτο ἐπὶ τῆς νεκροφόρου ἀμά-
ξης, ἣν ἀναχωροῦσαν ἠκολούθησαν περὶ τὰς εἴκοσιν ἄμαξαι
πλήρεις πενθοῦντων συγγενῶν καὶ οἰκείων. Περὶ τὴν 9ην
δὲ ὥραν εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ἅπανα ἡ συνοδεία ἧς προη-
γεῖτο ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας αἰδέσιμος Μαρτίνος, διὰ τῆς ὁ-
δοῦ Πειραιῶς καὶ Σταδίου ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ οἰκία τοῦ μετα-
στάντος περιφανοῦς ἀνδρός.

Τὸ φέρετρον ἐκίνησε τὴν περιέργειαν καὶ τὸν θαυμασμόν
τῶν παρευστῶτων διὰ τὴν τέχνην, ἀλλὰ τὴν συγκίνησιν αὐ-
τῶν συμμεριζομένων τὸ ἄλλος τῆς πενθοῦσας δημοφιλούς
οἰκογενείας ἀναλογιζομένων ἐτι μᾶλλον τὴν ἀπώλειαν τοι-
αύτης διανοίας ἀνδρός. Ἡ σορὶ ἐτέθη ἐν τῇ προσηκόντως
διασκευασμένῃ αἰθούσῃ μεταξύ δύο ἀντικειμένων εἰκόνων,
τῆς ἀπεικονίζουσας τὴν σταύρωσιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
Χρηστοῦ καὶ τῆς πρὸ ἔτους ἀποβιώσας συζύγου του, ἧς
βαρέως ἔφερε τὴν ἀπώλειαν, Πηνελόπης, θυγατρὸς τοῦ ἐκ
τοῦ ἀθανάτου Σουλίου ἀντιστρατήγου Ζώνη, τοῦ ἐκ τοῦ γέ-
γους Τζαβέλλα.

Τὸ φέρετρον ἰδιαζόντως κατεσκευασμένον εἶνε ἐπαργυρω-

μένον καὶ ἐπίχρυσον κατὰ τὰς γωνίας καὶ τὰ ὑποστηρίγματα,
μόλις δὲ ἤρθη τὸ ἄρτον σκέπασμα αὐτοῦ προύβηκε ὕψους λίαν
διαυγῆς, δι' ἧς ὁράται ὁ νεκρὸς μὴ ἡλλοιωμένος τοὺς χαρα-
κτήρας τοῦ προσώπου, ἀλλὰ ἐμπνέων σφόδρα τὸν σεβασμὸν
ἐκ τε τοῦ γήρατος, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκ τῆς ἱστορίας του.
Ἡ περαιτέρω εἰς τὴν οἰκίαν συρροὴ τοῦ λαοῦ πάσης τάξεως,
ὅπως δώσωσι τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὸν μεταστάντα
σοφὸν πολίτην ἦν ἐπόμενον ἀφ' οὗ γνωστόν ἐστι πόσον τῆς
πρωτευούσης καὶ τῶν περίξ κάτοικοι ἔχουν συνδεθῇ μετὰ τὴν
οἰκογένειαν Γ. Ράλλη ἀπὸ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος.
Ἡ κηδεὶα γενήσεται αὐριον Πέμπτην ὥραν 4ην μετὰ μεση-
μβρίαν ἀπονεμητοσμένων τῶν προσηκούσων τιμῶν εἰς ἀνώτε-
ρον ταξιδίωχ'· τὸ δὲ Πανεπιστήμιον, τοῦ ὁποίου ἦν ἐκ τῶν
ἐγκριτωτέρων μελῶν, θέλει συμμορφωθῇ μετὰ τὸ δημοσιευθὲν
ψήφισμα κλπ. κλπ. κλπ.

Καὶ ἐν φρικτὸν θηβαϊκὸν δρᾶμα ! Ἐν τῷ χωρίῳ Κασνέ-
ση τοῦ δήμου Θεσπιῶν τῆς ἐπαρχίας Θεβῶν τὴν παρελθοῦ-
σαν Πέμπτην, ὅτι ἐσοῦρων, ὁ Χαράλαμπος Σουδεῖρης ἐνῶ
μετέβαινε εἰς τὸν ἀχυρῶνα ἵνα παραλάβῃ σανὸν διὰ τὰ
ζῶα του, ἀφ' ἧς ἐπιροβολήθη ὑπὸ ἀγνώστου, εἶτα δὲ κα-
τεσφάγη διὰ μαχαίρας, ἐν μεγάλῃ θηριωδίᾳ κρεοφάγου ψυ-
χῆς ἐπιμενούσης εἰς τὴν τελείωσιν τοῦ ἔργου τῆς, ὡς οἱ κα-
σάπιδες οἵτινες ἀφ' οὗ σφάζουν τὸ ζῶον, ἐπειτα τὸ διαμελί-
ζουν. Τὸ φρικτὸν εἶνε ὅτι ὑπάνοιαι ἠγέρθησαν κατὰ τῆς
συζύγου τοῦ Σουδεῖρη Αἰκατερίνης πρὸ διετίας εὕρισκομέ-
νης εἰς ἀθεμίτους σχέσεις μετὰ τοῦ Δημητρίου Α. Βαρθα-
λάμη, μεθ' οὗ συνενοηθεῖσα πρὸνυμμένῳ ὤθησεν αὐτὸν
καὶ ἐξετέλεσε τὸ κακούργημα.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ σύζυγος ἀμέσως συνελήφθη, ἐξετασθεῖσα
δὲ οὐδόλως ἠρνήθη ὅτι εἶχε συναinéσει νὰ φονεῖται ὁ σύ-
ζυγός τῆς. Ἡρωϊσμός ἀπαίσιος ἐν τῇ πράξει, ἡρωϊσμός παλ-
λκαρίσιος ἐν τῇ ὁμολογίᾳ.

καίαν εὐδαιμονίαν αἰσθάνομαι τὴν στιγμήν ταύτην, πλη-
σίον σας· κατὰ τι συμβαίνει ἐντός μου· ἡ ψυχὴ μου ἐπανερ-
χεται, ἡ σκέψις μου φωτίζεται, τὸ πνεῦμα ἀναγεννᾶται, ἡ
καρδιά μου διανοίγεται.

— Εἶναι ἡ ἀνάστασίς σου, ἀγαπητή μου, ἀπήντησεν ὁ
γέρον· ἐθεραπεύθης, ἐσῴθης ! . . . Μὰ ἀπεδόθης διὰ πάν-
τοτε !

— Ὁ δὲ Λυκογιάννης ποῦ εἶναι ; ἠρώτησεν.

— Ὁ Λυκογιάννης δὲν εἶναι πλέον εἰς τὸ δάσος τῆς
Μαρτίλ, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν· μεταξύ τῶν πολυ-
ἀριθμῶν προσώπων, ἅτινα ἐνδιαφέρονται δι' αὐτὸν, ὑπάρ-
χει ἀνὴρ τις μεγάλῃς καρδίας ὅστις κατέστη προστάτης
του· τῷ ἔδωκε διδασκαλούς, οἵτινες τὸν ἐδίδαξαν καὶ συν-
ετέλεσαν εἰς τὴν ἀνατροφὴν του. Σήμερον ὁ Λυκογιάννης,
τὸν ὁποῖον ἐγνώρισες ἄγριον, εἶνε ἀνὴρ ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι.

— Καὶ εἶνε πάντοτε φίλος μου, προσέθεσεν ὁ Ἰάκωβος
Γρανδέν· ἡμέραν τινα συντόμως ἐλπίζω θὰ τὸν ἐπαινίσετε.
Ἰωάννα, τότε, σεῖς καὶ ἐγὼ, θὰ δυνηθῶμεν νὰ τὸν εὐχαρι-
στήσωμεν, διότι σὰς ἐπροστάτευσεν. Σὰς ὑπερήσπισεν, ἔσωσε
τὴν ζωὴν σας.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν αὐτῇ.

Ἐπεκράτησε στιγμήαία σιωπὴ. Ἐπειτα ἐξηκολούθησεν :

— Ἐχετε πολλὰ ἀκόμη πράγματα νὰ μοῦ πῆτε ;

— Μάλιστα, ἀγαπητή μου, πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ
δὲν θὰ σὰς πούμεν σήμερον διὰ νὰ μὴ σὲ κουράσωμεν·

μετὰ τινος ἡμέρας ὁ Ἰάκωβος καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ-
μεν ὅλα.

— Μάλιστα ὅλα.

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ὁ Φιντέλ ἔφθασε τρέχων.
Προηγεῖτο τῆς Γερτρούδης, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχε μείνει εἰς
τὸ ἐστιατόριον. Ἐπήδησεν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ Ἰακώβου
Βαγιάν κατὰ πρῶτον, ἐπειτα ἐπὶ τῶν τῆς Ἰωάννας, ζητῶν
θωπείας καὶ παρέχων δαψιλῶς τὰς ἰδικάς του.

Ἡ Γερτρούδη προύχρει βραδέως καὶ μετὰ προφυλά-
ξεως διολισθαίνουσα ὅπισθεν τῶν θάμνων. Σταλεῖσα ὑπὸ
τοῦ κυρίου Λεγένδρου, ἤρχετο ὅπως ἴδῃ τί συμβαίνει ἐντός
τοῦ κληματοσκεποῦς θόλου.

Ὅταν ἐπανῆλθε :

— Κύριε ἱατρὲ, τοῦ λέγει, ἡ Ἰωάννα ἐθεραπεύθη, ἐθερα-
πεύθη, ἐνθυμεῖται, μιλάει. . . . Μὲ ἐκάλεσεν ὡς καὶ ἄλλοτε
καλὴν Γερτρούδην. Ἀ ! κύριε ἱατρὲ, ποῖα εὐτυχία !

Ὁ κ. Λεγένδρος ἔσπευσε νὰ καταβῇ.

— Τότε, εἶπε, δύναμαι νὰ ἐμφανισθῶ τώρα.

Ἡ Ἰωάννα τὸν εἶδε προχωροῦντα βραδέως εἰς τὸν κλη-
ματοσκεπὴ θόλον.

— Ὁ κύριος ἱατρὸς Λεγένδρος, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαι-
γιάν, ὁ σοφὸς ἱατρὸς ὅστις σὲ ἐθεράπευσε, σοῦ ἀπέδωκε τὸ
λογικόν.

— Τὸν ἀναγνωρίζω, εἶπε.

Ἀμφότεροι εὐτυχῶς συνελήφθησαν, ἢ τε σύζυγος καὶ ὁ ἑραστής, καὶ ἀπεστάλσαν εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα.

Ὁ ἐν Αἰγύπτῳ τύπος λίαν εὐφήμως ποιεῖται λόγον ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἱατρῶν οἵτινες ἐδείχθησαν ἀπαράμιλλοι εἰς τὴν ἱατρικὴν συνδρομὴν πρὸς πάντας ἐν γένει τοὺς πάσχοντας πάσης φυλῆς. Φιλανθρωπία καὶ δραστηριότης ἀφ' ἑνός, ἐπιμέλεια καὶ ἀφοβία κατὰ τὰς ἐπισιφέις ἰδίως τῶν πασχόντων χολέραν ἀφ' ἑτέρου κινουσι τὸν θαυμασμόν πάντων τῶν, τε εὐρωπαίων καὶ ἰθαγενῶν. Ὅπου δὲ εἰς τοιοῦτους ἀνετέθησαν καὶ ἕτερα καθήκοντα, ὡς εἰς τὸν ἐν Σιμπίν-ἐλ-Κόμ. ἱατρὸν Θεόδωρον Μικρόν, ἡμέτερον προξενικὸν πράκτορα, ἐκεῖ καὶ ὁ ζῆλος ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἡ αὐταπάρνησις ἐξεδηλώθησαν ἐν ἀπάσῃ αὐτῶν τῇ ἐντάσει. Ἡμεῖς σεμνυνόμενοι ἐπὶ τῇ τριαυτῇ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων ἱατρῶν εὐτολμία, φιλανθρωπία καὶ αὐταπαρνήσει, τοῖς εὐχόμεθα πᾶν ἀγαθόν.

Ἐν Λαυρίῳ ἡ δεκαεξαέτις ὑπηρετρία τοῦ φίλου ὑπομεινάρχου κ. Χρυσάφου ὀνόματι Ἑλένη Κάπου ἐξ Αἰγίνης, μεταβάσα τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τοῦ ἐννεαετοῦς υἱοῦ τοῦ ὑπομεινάρχου καὶ τοῦ γέροντος πατρὸς αὐτοῦ ἵνα κάμουν λουτρὸν καὶ μὴ γνωρίζουσα νὰ κολυμβᾷ ἐπὶ νύκτι ὀλισθήσασα ἐνῷ περιεπάτει ἐν τῇ θαλάσῃ εἰς βάθος πλέον τῶν δύο ὀργυίων, ματαιῶς τοῦ γέροντος πατρὸς ριθθέντος εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα τὴν σώσῃ.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνοστών μας ἐπὶ τῆς περιγραφῆς τοῦ ἐν Βερολίῳ Σφαγείου ἣν ἐπίτηδες ἐπιστέλλει ἡμῖν ὁ ἐκείθεν ἀνταποκριτής μας, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα καὶ δεῖγμα καὶ πρόκλησις εἰς τὰς ἡμετέρας ἀρχάς, βαπτισμένας ἀκόμη μέχρι λαιμοῦ εἰς τὴν στοιχειώδη βαρβαρότητα καὶ λυμαινούσας οὕτω τὰς ὥραιάς μας Ἀθήνας, αἵτινες ἔπρεπε νὰ ᾔησαν πρότυπον μαρμαροκτίστου καὶ μαρμαρο-

στρώτου καὶ κηποφύτου πόλεως, ὡς ὑπὸ γυάλας σκεπομένης ὑπὸ τὸν γαλανὸν οὐρανὸν μας.

Καὶ ἡμεῖς ἡδονικώτατα ἀναγράφομεν τὰ καλὰ δημοσιευόμενα περὶ τοῦ νέου χημικοῦ μας κ. Ὁθωνος Ρουσοπούλου, νοῦς θηλυκοῦ πρωτοτύπου, γεννῶντος πράγματα δικὰ τ' αὐτοῦ, καὶ δι' αὐτὸ ἀξίου ν' ἀναγραφῇ τὸ ὄνομα τοῦ εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἀνακαλύψαντος πέντε νέα σώματα, συνεισενεγκόντος δηλαδὴ τὸν ὅσολόν τοῦ εἰς τὴν ἐπιστήμην. Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἴμεθα χαμάλιδες. Πᾶς μὴ πρωτότυπος, δικό του γεννῶν, ἴσον χαμάλης. Διότι τοῦτο θὰ πῇ ἐλληνικὸν πνεῦμα: γεννᾷ. Πᾶν δὲ μὴ τοιοῦτο εἶνε πιθηκικὸν πνεῦμα, καὶ ὁ φέρων αὐτὸ τοῦ σώρου. Τὸ περιοδικὸν τῆς Γερμανικῆς Χημικῆς Ἑταιρίας ἐδημοσίευσεν τὰς ἐργασίας τοῦ νέου Ρουσοπούλου καὶ τοῦτο εἶνε ἀληθὴς δόξα τιμῶσα καὶ αὐτὸν, τιμῶσα καὶ ὅλους ἡμᾶς!

Ἐκ τῶν κωμικωτέρων σκηνῶν τῆς βροχῆς συνέβη μία ἐν Νεαπόλει, ἐμπροσθεν σχεδὸν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Γεροζύδη. Εἶχε σχηματισθῇ ἐκεῖ ἀπὸ τὰ νερά καὶ ἀπὸ προηγουμένα λάκκος περὶπου μισὰ μπόι. Διήρχετο δὲ περὶ τὴν 8 ὥραν ὅτε εἶχε συμμαζεσθῇ ἡ φοβερὰ κεραυναναγωγὸς βροχὴ μία οἰκογένεια ἀλεξανδρινή, πατήρ, γυναῖκα καὶ παιδί. Τὸ παιδί βλέπον τὰ νερά γυαλίζοντα εἰς τὸ σκότος καὶ ἐκλαβὸν ὡς στιλπνὸν κάτασπρον μάρμαρον, πλούφ! πέφτει μέσα. Ἡ κυρία ἐκβάλει καὶ πηγαίνουσα νὰ τὸ πιάσῃ, πλάφ! πέφτει καὶ αὐτή. Ὁ σύζυγος τελευταῖος βλέπων πεσμένους γυναῖκα καὶ παιδί ἀπλόνει τὰ χεῖρα τοῦ διὰ νὰ τοὺς βγάλῃ, πλάφ! πλούφ! γλυστρά, πάρ' τον κ' αὐτόνα.

Καὶ ἔγινε τὸ παραμῦθι μὲ τὸ μέλι ποῦ πῆγε ὁ γαμβρὸς καὶ κόλλησε, πῆγε κ' ἡ νύμφη κόλλησε κ' αὐτή, καὶ ἦσαν καλά κολλημένοι κ' οἱ δύο, κ' ἡμουνα κ' ἐγὼ ἐκεῖ, καὶ τὰ λοιπά.

Καὶ ἐγερωθεῖσα ἔκαμε βήματά τινα πρὸς συνάντησιν τοῦ ἱατροῦ.

— Ἀ! κύριε, εἶπεν αὕτη μετὰ θελξικαρδίου χάριτος καὶ μετὰ τόνου ζωηροτάτης εὐγνωμοσύνης, γνωρίζω τέλος σήμερον τί σὰς ὀφείλω.

— Ἐκεῖνος ἐξ ἡμῶν τῶν δύο ὅστις ὀφείλει περισσότερον εἰς τὸν ἄλλον, δεσποινίς Ἰωάννα, εἶμαι ἐγώ. Σὰς ὀφείλω τὴν εὐτυχίαν, διότι σὰς ἀπέδωκα εἰς ἐκείνους, οἵτινες σὰς ἀγαποῦν.

— Κύριε ἱατρεῖ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν, ἐλπίζω ὅτι θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μείνετε πλησίον μας τοῦλάχιστον μίαν ἐβδομάδα.

— Τοῦτο θὰ μοῦ ἐπροξένηι μεγίστην εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ δὲν δύναμαι ἡ παρουσία μου ἐνταῦθα δὲν εἶνε πλέον ἀναγκαία. Θὰ ἡδυνάμην ν' ἀναχωρήσω ταύτην τὴν ἑσπέραν, ἐν τούτοις θὰ σὰς παραχωρήσω ὁλόκληρον τὴν ἐπιούσαν.

— Τί; θέλετε τόσον ταχέως νὰ μᾶς ἀφήσητε;

— Εἶναι ἀνάγκη αἱ ἐργασίαι μου ἀπαιτοῦσι τοῦτο καὶ σπεύδω νὰ ἐπανέλθω εἰς Σατοῦ, ὅπου ἐλπίζω νὰ μείνω μὴνὰς τινὰς ἀκόμη.

— Ἐν τούτοις, κύριε ἱατρεῖ, νομίζω ὅτι ἡμέραι τινὲς ἀναπαύσεως...

— Δὲν δικαιῶμαι ἀκόμη ν' ἀναπαυθῶ, ἀπήντησεν ὁ κ. Λέγενδρος μειδιῶν.

ΙΖ'.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ.

Ἡ Ἑρριέττη Δεσιμαῖζ ἦτον αἰχμαλώτος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Οὗτος οὐδαμοῦ αὐτὴν ἔφερε καὶ ἀπεστέρησεν αὐτῇ βραχείας ἐφ' ἀμάξης ἐκδρομῆς, ἡ ὁποία κατὰ πάσαν ἡμέραν γινόμενη θὰ ἦτι διὰ τὴν νεάνίδα ὅπως δὴποτε ἱκανὴ διάχους. Ἐκτὸς τοῦ Πέδρο Κάστορα οὐδένα ἔβλεπεν. Οὗτος ἐν τῇ ιδιότητι αὐτοῦ ὡς μνηστῆρος συνεχῶς ἐπεσκέπτετο αὐτὴν, ἥτις τὸν ὑπεδέχετο ἄνευ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ, μετὰ προμεμελετημένης περιποιήσεως καὶ ἂν μὴ μετ' εὐχαριστήσεως, ἤκουεν ὅμως αὐτὸν μετ' εὐμενείας καὶ ἐνίοτε μετὰ μειδιήματος.

Ὁ Πέδρο Κάστορα ἦν ἀνὴρ ἄξιος σεβασμοῦ. Ἀλλ' ὅμως δὲν ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ ᾔηται σύζυγός της, ἀφοῦ, ὅπως σώσῃ τὴν τιμὴν τῶν οἰκείων της, ἔπρεπεν ἀναποφεύκτως νὰ τὸν συζευχθῇ;

Ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς φίλας της Σουζάννιν Βιολαῖν, Ἐμμαν καὶ Λευκὴν Δεμωριέν, αἱ ὁποῖαι ἐγνώριζεν ὅτι εὐρίσκοντο ἐν Παρισίοις· ἀλλὰ δὲν ἐπετρέπη αὐτῇ ἡ τοιαύτη εὐχαρίστησις.

Ὁ βαρόνος τῇ ἔλεγεν ὅτι τότε μόνον θὰ εἶναι ἐλευθέρη, ὅταν ἔλθῃ αὐτὴ ἡ μήτηρ της νὰ τὴν φέρῃ τὴν συναίνεσιν της εἰς τὸν γάμον.

Ἐὰν ἡ Ἑρριέττη ἤθελε νὰ διαφύγῃ τῆς πατριῆς οἰκίας

Τὰ ἐξῆς περίεργα μᾶς γράφουν ἐξ Ἀλεξανδρείας :

Ἡ ἀσθένεια δὲν ἔχει δύναμιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ διὰ τοῦτο δὲν κάμνει μεγάλην θρᾷσιν. Οἱ Φελλάχοι ὅμως εἶνε ἐπαναστατημένοι, πιστεύοντες ὅτι οἱ ἀποθηήσκοντες δὲν προσβάλλονται ἐκ τῆς χολέρας, ἀλλὰ δηλητηριάζονται παρὰ τῶν ἀγγλων οἱ ὅποιοι μοιράζονται εἰς αὐτοὺς μπισκότα καὶ καραμέλαις δηλητηριώδεις. Ἐπειδὴ δὲ τοὺς νεκροὺς κατ' ἀπόφρσιν τοῦ ἱατροσυμβουλίου καίουσιν μὲ ἀσβεστον, ἔκαμαν πρὸς τὸν Κεδίβην διαδήλωσιν κατὰ τοῦ μέτρου τοῦτου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀσβεστοῦ ἐκρίζονται τὰ μαλλιά τῶν νεκρῶν, ὁ προφήτης δὲν θά εὕρῃ τὰ μαλλιά των ὥστε ἐξ αὐτῶν νὰ σύρῃ εἰς τὸν παράδεισον τοὺς πιστοὺς του. Ἀναμένουσι δὲ ἄλλοτε τοὺς Γάλλους καὶ ἄλλοτε τοὺς Ῥώσους ὅπως ἔλθωσι καὶ ἐκδιώξωσι τῆς Αἰγύπτου τοὺς Ἀγγλους καὶ ἐν γένει ἐλπίζουν ὅτι ταχέως θά ἔχωσι πόλεμον, διὰ τοῦτο δὲ οὐδὲν ἀγοράζουσιν ἀποταμίζοντες τὰ χρήματά των.

Ἐξεδόθη καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ ἡ ἐν τῇ *Πρωτῇ* δημοσιευθεῖσα μακρὰ σειρά οἰκονομολογικῶν ἀρθρῶν τοῦ διακεκριμένου παρ' ἡμῖν οἰκονομολόγου κ. Ι. Ζωγράφου.

— Ἡ ἐπὶ τοῦ Φυσιολογικοῦ Μουσείου ὑπόθεσις παρεπέμφθη παρὰ τοῦ κ. Βίταγγελέως εἰς τὸν ἀνακριτὴν.

ΤΑ ΛΑΧΑΝΙΚΑ

Οὐδέποτε εἶδον αἱ Ἀθηναίαι τὴν ντομάτα μίαν δραχμὴν τὴν ὁκτὸν· οὐδέποτε εἶδαν τὴν μελιτζάναν δεκαπέντε λεπτά τὴν μίαν, τοιοῦτον καιρὸν, μῆνα Αὐγούστου. Τοῦ πτωχοῦ τὸ ἄρτυμα ἡ ντομάτα κατίντησε νὰ πουλιέται ὡς κρέας· αὐτὰ εἶνε πλέον ἐγκλήματα. Εἰς τοὺς κρεοπώλας διατίμησις, εἰς τοὺς ἀρτοπώλας διατίμησις. Λοιπὸν πρεπεὶ νὰ τεθῇ καὶ εἰς τοὺς λαχανοπώλας κατίντησε πλέον Μπούρσα τὸ

ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Βωκοῦρ, δὲν εἶχε νὰ πράξῃ ἄλλο ἢ νὰ ἀκηδολῶσιν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς εἰς τὸν Φρειδερίκον, τὸν θαλαμηπόλον, τὸν ἄνθρωπον τοῦ Λαγγάρδ, καὶ πᾶσαι αἱ θύραι θά ἦνοιγοντο ἐνώπιον αὐτῆς. Ἀλλ' αὕτη δὲν ἤθελε τοῦτο. Νὰ φύγῃ; Εἶχε σκεφθῇ τοῦτο· ἀλλ' αἱ συνέπειαι!... Ἡ δύνατο νὰ καταστήσῃ οὕτω σοβαρωτέραν τὴν κατάστασιν! νὰ καταστήσῃ τρομερωτέραν ἀκόμη τὴν ρῆξιν, ἥτις ὑφίστατο μεταξύ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός της! Οὐχί, ὠφείλει αὕτη νὰ ἐγκατερίσῃ καὶ νὰ περιμένῃ. Βεβαίως ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἥτις τὴν ἐλάτρευε καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ ἀνευ αὐτῆς, δὲν θά ἐβράδυνε νὰ ἐλθῇ εἰς συνάντησιν αὐτῆς.

Πρῶταν τινὰ ὁ Πέδρο Κάστορα ἔλαβε γράμμα, τὸ ὁποῖον, εἰπον αὐτῷ, ἔφερεν ὑπηρετῆς ἐν στολῇ.

Ὁ Πέδρο ἀποσφραγίσας ἀνέγνω :

Κύριε,

«Ἐπιθυμῶ νὰ λάβω συνέντευξιν μεθ' ὑμῶν, τὴν ὁποίαν δὲν θά θελήσῃτε ν' ἀρνηθῆτε. Θὰ σᾶς περιμένω τὴν πρωίαν ταύτην τὴν 40 ὥραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μου κ. Βιολαίν, 22, ὁδὸς Οὐδινῶ.

«Κατανοεῖτε εἰς ποῖον αἰσθημα ὑπεῖκα παρακαλοῦσα ὑμᾶς, ἵνα ἐλθῇτε νὰ μ' εὕρῃτε, ἀντὶ νὰ ζητήσω νὰ μὲ δεχθῆτε εἰς τὸν οἶκόν σας.

«Ἐάν θὰ ἐκωλύσατε τὴν πρωίαν ταύτην, θὰ σᾶς ἤμην εὐγνώμων, ἔάν θὰ εὐηρεστεῖσθε νὰ εἰπῇτε κατὰ ποῖαν ὥραν θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ δεχθῶ τὴν ἐπίσκεψιν ὑμῶν.»

βαρόνη ΔΕΣΙΜΑΙΖ.

Ὁ Πέδρο ἤναψεν ἐν σιγάρῳ καὶ καταβάς εἰς τὸν κῆπον

λαχανοπωλεῖον. Οἱ δὲ Πατισιῶται χρυσοκάνθαροι. Αὐτὰ, κ. Κοσσόνάκε, δὲν τρώγονται, καὶ ὅταν δὲν τρώγονται, λοιπὸν τί θά τρώγωμεν; Ὁ ἀρχίσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ αὐριοῦ νὰ δημοσιεύωμεν ἀγορανομικὸν δελτίον διὰ νὰ κλαίῃ ὁ ἕνας μᾶς τὸν ἄλλον. Ἐστερίθηνεν τὰ μπαρμποῦνια, δὲν τρώμε πλέον κοτόπουλα, γάλον δὲν βλέπουν οἱ οφθαλμοὶ μᾶς; τηροῦμεν ἀκριβέστατα τὰς νηστείας διὰ τὸν ὕψωμόν τοῦ κρέατος, μὰ νὰ μὴ τρώγωμεν οὔτε ντομάτες; Ἐρρίξε, λέγει, χαλάζι καὶ ἀκολουθοῦν καὶ αὐταὶ τὸν νόμον τῆς προσφοράς καὶ τῆς ζητήσεως. Τότε αἱ ὑποβλήθη εἰς τὸν νόμον αὐτὸν καὶ τὸ ψωμί καὶ τὸ κρέας καὶ τὸ ψάρι, ἂν καὶ τὸ ψάρι καὶ τὸ κρέας πωλοῦνται ὅσον θέλουν οἱ ψαράδες καὶ οἱ κρεοπῶλοι. Ὅσα ὅσα. Εἰς δὲ τὸ ψωμί τὸ ξεῖκι δουλεύει καὶ ἰδοὺ πάλιν ἡμεῖς ἔχοντες δίκαιον ὅταν λέγωμεν ὅτι ἡ Ἀστυνομία εἶνε σκιά ἐν Ἀθήναις.

Τὶ νομίζετε δὲ ἐμάθομεν; Ὅτι εἰς τὸ Μενίδι ἐπωλήθη χονδρικῶς ντομάτα εἰς τοὺς μανάβηδες τῆς ἀγορᾶς 35 λεπτά ἡ ὁκτὰ, αὐτοὶ δὲ τὴν ἐπώλησαν 80 λεπτά. Ὡστε κέρδος ἑκατὸν τοῖς ἑκατόν. Ἐν δὲ Σπέτσαις ἡ ντομάτα πωλεῖται 8 λεπτά ἡ ὁκτὰ. Ἀλλὰ διατί νὰ τὴν μεταφέρουν ἐδῶ καὶ νὰ περισέψῃ ἡ ἀποθήκη, νὰ ἐλκττωθῇ δὲ ἡ τιμή. Ἐπίτηδες λοιπὸν ἀποκλείουν καὶ τραβοῦν ζεύκι εἰς τὴν ἀγοράν μᾶς οἱ μανάβηδες, διὰ νὰ μᾶς ἀφίνουν ἔπειτα μόνον μὲ τὸ πουκάμισο.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κέρκυρα, 5 Αὐγούστου

Ἀντιπαρῆλθον αἱ θορυβώδεις ἡμέραι τῆς Κερκύρας καὶ ἤδη ἄγει τὸν ἡμερώτερον αὐτῆς βίον. Τὸ θέρος ἐν Κερκύρᾳ εἶνε σταθερῶς μονότονον. Ὁ ἐν τῇ πόλει βίος ὑπὸ οὐδεμιᾶς διασκεδάσεως ποικίλλεται, αἱ δὲ θελκτικαὶ παροχαὶ τῆς ἐ-

ποίησε περίπατον ἐπὶ μίαν ὥραν, περὶ τὸ ἄλλος καὶ τὰς πρασίας.

Περὶ τὴν δεκάτην ἀκριβῶς ὥραν ἡ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας Δεσιμαίζ ἀνήγγειλεν εἰς τὴν κυρίαν τῆς τὸν κ. Πέδρο Κάστορα, ὅστις εἰσῆλθε πάραυτα εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ἐν ᾗ ἡ βαρόνη ἀνέμενε αὐτόν.

— Πολὺ σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, ἐπὶ τῷ ὅτι ἤλθετε, διότι, δὲν σᾶς ἀποκρύπτω, ἐλπίζω πολὺ ἐκ τῆς συνδιαλέξεως, ἣν μέλλομεν ὁμοῦ νὰ ποιήσωμεν. Ἐν πρώτοις ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀπευθύνω ἐρώτησιν τινα. Ἐπιδοκιμάζετε ὅτι ἐπραξεν ὁ σύζυγός μου;

— Οὐαί, βεβαίως.

— Τὸ ν' ἀρπάσῃ τὴν θυγατέρα μου καὶ ν' ἀπαγάγῃ εἰς Παρίσιους, ὅπου εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ἐγκαθειργμένη, εἶναι πράξις κτηνώδης!

— Εἶναι ἀξιοθρήνητον ὅτι ἐνήργησεν ὁ κ. Δεσιμαίζ μετὰ τσαύτης; βιαιότητος, ἀλλὰ τὸ κακὸν ἐγένεν. Ἐν τούτοις, κυρία, ὁ πατήρ τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττης εἶναι συγχωρητέος.

— Συγχωρητέος! ἐπεφώνησεν ἡ βαρόνη.

— Κατὰ τὴν ἰδέαν μου τοῦλάχιστον, κυρία βαρόνη, ἐπειδὴ ὑπὲρ ἐμοῦ, πρὸς τὸ συμφέρον μου ἐπεσπάσατο ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν κατάραν σας. Παύσατε ἀποκρούοντά με καὶ ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττη θέλει σᾶς ἀποδοθῇ ἀμέσως.

Ἡ βαρόνη ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

ζογής υποκύπτουσιν εἰς τὴν ἐπὶ ἥρην τῆς ὥρας τοῦ ἔτους· ἐνωρὶς κιτρινίζουν· μαζὺ μὲ τὰ φύλλα τῶν ἀμπέλων καὶ τῶν κήπων τῆς. Αὐτὴ ἡ ἐλαία προσλαμβάνει τὸ ξεθαμμένον χρῶμα τῆς παρακμῆς, τὸ ὁποῖον ἀνεπαίσθητως ἀποτυπώνεται καὶ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν περιπατητῶν καὶ περιπατητρίων τῆς ξακουσμένης Σπιανάδας.

Τὸ εὐρύπεδον τοῦτο, τὸ κατὰ τὸ ἡμῖς πλατεῖα κατὰ δὲ τὸ ἄλλο πεδῖον, κατὰ παράδοξον συναρμολογὴν ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ, χρησιμεύει ἀντιθέτως· πρὸς τὴν καὶ ἀστάσιν του καὶ τὸν προσορισμὸν του ἕκαστον ἡμῖς. Ὡς γνωστὸν, ἡ ἑκτασίς αὕτη διαιρεῖται εἰς δύο μέρη ἢ πλατείας ὑπὸ θαυμασίας δεινροστοιχίας. Τὸ βόρειον μέρος αὐτῆς εἶνε ἐπιπεδωμένον, ἐξωμαλισμένον, πλατεῖα· τὸ νότιον μένει ἀγρός, πεδῖον, λειβάδι ἀνθρώμορφον καὶ χλοάζον τὸν χειμῶνα καὶ τὸ ἔαρ, ξηρὸν καὶ κίτρινον τὸ θέρος. Εἰς τοῦτο κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν παίζει ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ, γίνεται δὲ περιπάτος, χειροκροτεῖται ἡ φιλαρμονικὴ, συνωθοῦνται ξένοι καὶ ἐγκατοικοὶ. Ἡ πλατεῖα, ἡ φκασμένη, ἡ ἐξευγενισμένη, μένει παρηγωνισμένη, εἰς διαθεσιμότητα. Δυστυχῶς ἡ νέα στρατολογία τὴν ἐπανέφερεν εἰς ἐνέργειαν καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰουλίου καταπατεῖται ὑπὸ τῶν γυμναζομένων στρατιωτῶν καὶ πολιορκεῖται ὑπὸ τῶν φιλοπεριέργων θεατῶν, ἰδίως τροφῶν καὶ παιδῶν. Καὶ παρέχει τὸ ἀξιολογώτερον θέαμα, τὸ ὁποῖον τῇ ἀληθείᾳ εἰμφορεῖ νὰ παρέξῃ ἡ ὥρα αὐτὴ γειτονιὰ τοῦ φρουρίου. Ὁ στροβιλισμὸς ἐκεῖνος τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν τῶν στρατιωτῶν, ἡ ἐκλαμψὶς τοῦ δὲ πλίσμου αὐτῶν, ὁ βόμβος τῶν προσταγμάτων, ὁ φόρος τῶν βημάτων ὑπὸ τὸν μέγαν τοῦ γειτονικοῦ φρουρίου ὄγκον δὲν παρέρχεται ἄνευ στερρῶν ἐντυπώσεων διὰ τοὺς ἐκλελυμένους ἄλλως κατοίκους τῆς πόλεως ταύτης, ἄνευ τινὸς ἐπιρροῆς εἰς τὰ πνεύματα τῶν ψιττακιζόντων τὴν ἰταλικὴν εἰσέτι τέλνων των. Καὶ ριζοβολοῦν παρόμοιαι ἐντυπώσεις. Τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν ἐπάτουν τὸ ἔδαφος τῆς Κερκύ-

ρας, ἤμην παιδίον ἐπταετές· διερχόμενος μετὰ τῆς μητρὸς μου παρέμεινα ἡμέρας τινὰς περιηγόμενος ὑπ' αὐτῆς εἰς πάντα τὰ ἀξιοθέατα· οὐδεμίᾳ ἄλλῃ ἀνάμνησιν εἶχε διατηρηθῇ εἰς τὸ πνευμά μου ἢ τῶν γυμναζομένων ἀγγλῶν μὲ τῆς κόκκιναις γιακέταις πρὸ τῶν παραθύρων τοῦ ξενοδοχείου. Καὶ ἐπειδὴ τὸ κόκκινον χρῶμα ἐθεωρούσαμεν πάντοτε τὸ συστατικὸν τῆς ἐνδυμασίας τῶν καταδυναστῶν ἡμῶν Τούρκων, μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ εἰς τὸ μετέπειτα τοῦ χρόνου τῶν ἐθνολογικῶν καὶ ἱστορικῶν ἡμῶν σπουδῶν μου ἠδυνάμην νὰ διακρίνω τὴν δουλείαν τῆς Ἡπείρου ἀπὸ τῆς προστασίας τῆς Ἑπτανήσου, τοὺς τυράννους Τούρκους ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς φύλακας τῶν κερκυραϊκῶν προμαχῶνων. Ἰπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν καὶ ἐν Κερκύρᾳ μικρὸν διέκρινον αὐτοὺς, βεβαίως ὅμως πρὸ τῶν ἀπαισιῶν σκηνῶν τοῦ Ἰουνίου, καθ' ἃς διεσπλάσθη ὅτι ἀφόρητοι δυνάσται εἰσὶ τὰ τέκνα ἡμῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς γενικῆς στρατολογίας. Καὶ ὅμως τρεῖς μόνον ἐβδομάδας παρέμειναν ἐν τῷ λιμένι ναυλοχῶν ὁ ἀγγλικὸς στόλος, καὶ μὲ ὅλον τὸν χρυσὸν αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ἐσκόρπισεν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἂν δὲν ἐσπευδε ν' ἄρῃ τὰς ἀγκύρας του, οἱ εὐγενεῖς καὶ ποθητοὶ Ἀγγελοι μας, οἱ ἄγγελοι οὗτοι τῶν καλῶν ἡμερῶν τῆς προστασίας, θὰ ἐγίνοντο ἀφόρητοι καὶ κακοήθεις μουσαφίρατοι κυνηγοῦντες τὰς γυναῖκάς μας εἰς τὸν ὄγδοον ὄροφον τῶν οἰκίων μας καὶ μὴ φειδόμενοι οὐδενὸς ποτηρίου τῶν μαγαζιῶν τῶν ἐξοχῶν μας. Εἶναι ταῦτα πρόσφατα παράπονα διατυπωθέντα ἐπιστήμως καὶ ὑποστηρικθέντα ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἀγγλίζοντας κομματάρχας.

Ἡ ἐπιπολαιότης αὕτη καὶ ἀστάθεια τοῦ Κερκυραϊκοῦ φρονήματος ἐφαρμοζομένη καὶ εἰς τινὰ ἄλλα περιστατικά ὑπὸ τὴν ἀντίληψίν μου, φέρει εἰς τὸν νοῦν μου παράδοσιν τινὰ ἱστορικὴν καὶ ψήφισμά τι τῆς Ἑνετικῆς Γερουσίας, δι' οὗ ἀπηγορεύθη εἰς τοὺς Κερκυραίους τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνκφέρεισθαι πρὸς αὐτὴν ὡς ἐκ τῆς παλιμβούλου χρήσεως

— Δὲν εἰσθε σεῖς τὸν ὁποῖον ἀποκρούω, ἀπήντησεν, ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος ὅστις εἶναι σᾶς διεκέρυξα τοῦτο, ἀδύνατος.

— Διαιτὶ, κυρία βαρόνη, διὰ ποῖον λόγον; [Εἶπατε, εἴπατε].

— Οἱμοὶ! δὲν δύναμαι νὰ διηγήσω, εἶμαι καταδικασμένη νὰ τηρήσω σιγὴν. Ἄ! κύριε Κάστορα, ἐὰν ἐγνωρίζετε μέρος τι μόνον τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶμαι ἠναγκασμένη ν' ἀποκρύψω, θ' ἀποσφύρετε πάραυτα τὴν αἴτησιν τῆς χειρὸς τῆς θυγατρὸς μου.

— Δὲν πιστεύω, κυρία. Ἀναμφιβόλως ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀγνοῶ, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα γνωρίζω.

— Τί γνωρίζετε λοιπὸν, κύριε; ἡρώτησεν ἡ βαρόνη ἐπτοημένη.

— Γνωρίζω ὅτι ὁ σύζυγός σας σᾶς ἐξύβρισεν ἀνγκάσας νὰ ἐγκαταλίπητε τοὺς Παρισίους, ἵνα μεταβῆτε καὶ ζήσητε ἐν παντελεῖ ἀποχωρήσει ἐν Βοκούρ· γνωρίζω ὅτι ἕνεκα τῆς οἰκτρᾶς, ἀναξίου διαγωγῆς του ὁ κ. Δεσιμαῖζ κατέστη τὸ ἀντικείμενον τῆς περιφρονήσεως πάντων τῶν ἐντίμων ἀνθρώπων.

Ἡ βαρόνη ἐξέβαλεν ἀναστεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Οὐδὲν γνωρίζει, διελογίσθη.

Καὶ ὑπέλαβε μεγαλοφώνως.

— Τοῦτο μόνον, κύριε, ἔπρεπε νὰ ᾔνοι φραγμὸς μεταξύ σου καὶ τῆς θυγατρὸς μου.

— Μάλιστα ἐὰν ἡ δεσποινὶς Δεσιμαῖζ εἶχε ζήσει πλησίον τοῦ πατρὸς αὐτῆς· ἀλλ' αὕτη ἀνετράφη μακρὰν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς, μιᾶς ἀγίας. ἥτις παρέσχεν αὐτῇ πάντα τὰ προσόντα, πάσας τὰς ἀρετὰς αὐτῆς. Πιστεύσατε λοιπὸν εἰς τὴν ἀφοσίωσίν μου, κ. βαρόνη, καὶ συναινέσατε, παρακαλῶ... .

— Οὐδέποτε! διέκοψεν ἀποτόμως, ἐπαναλαμβάνω, κύριε, τοῦτο, ἡ θυγάτηρ μου δὲν δύναται νὰ γίνῃ σύζυγός σας.

— Ἀλλὰ παρεντίθεσθε πρόσκομμα εἰς τὴν εὐτυχίαν μου κυρία βαρόνη.

— Οὐχί, κύριε, οὐχί· ἀπεναντίας θέλω ν' ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸ τέκνον μου τὴν δυστυχίαν, τὴν θλίψιν. Μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ κ. Δεσιμαῖζ ἀγνοῶ τί σκότιον καὶ τρομερὸν ὑπάρχει... Ποίας φύσεως συμφωνίαν συνωμολογήσατε ὁμοῦ; Γινώσκω ὅτι ὁ σύζυγός μου σᾶς ὀφείλει σπουδαῖον ποσόν, ἡμῖς ἑκατομμύριον, ἴσως περισσότερα· ἀλλ' εἶμαι ἐγὼ ἐτοίμη νὰ σᾶς πληρώσω.

— Ὡ! κυρία βαρόνη!

— Ἀλλ' ὄχι, ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι. Τί; ὁ βαρόνος εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, δεσπόζετε αὐτοῦ, κρατεῖτε ἀπὸ τὸν λεμό. Πῶς παρεδόθη οὕτως ὁ ταλαίπωρος; Μόνον ἐὰν εἶπτε εἰς αὐτὸν «Ἐπιθυμῶ τοῦτο», ὑπακούει ὡς αἰχμάλωτος. Ἡ δυστυχὴς κόρη ἔπεσεν εἰς παγίδα. Ναι, ὁ πατήρ αὐτῆς κατέπληξεν αὐτὴν, ὅπως τύχη τῆς συναινέσεώς της.